

مبارزه جهانی با کار یک میلیون کودک در معادن کوچک

سودا، کودکی اهل نپال، با کار در یک کارگاه سنگ شکنی سهمی در تامین درآمد خانواده خود ایفا می کند. این دختر از ۱۲ سالگی به تهیه مصالح برای احداث جاده در نزدیکی خانه اش کمک کرده است.

به کمک کار وی، درآمد خانواده اش مجموعاً به ۱۴۰۰ روپیه یا ۲۰ دلار در هفته می رسد. سودا ترجیح می دهد به مدرسه برود، ولی اکنون عقیده دارد برایش خیلی دیر شده که تحصیل را آغاز کند.

وقتی از وی سوال شد چرا به انجام کار خطرناک ادامه می دهد، صرفاً پاسخ داد: “چاره ای نیست”.

سودا یکی از یک میلیون کودکی است که بنا به تخمین سازمان بین المللی کار در معادن کوچک جهان کار می کنند. آنها شمار کل کارگران شاغل در معادن کوچک را به ۱۳ میلیون نفر می رسانند، بنابراین نسبت کودکان نسبتاً اندک است. با این حال سازمان بین المللی کار عقیده دارد همین رقم کافی است تا حذف کار کودکان به یک ضرورت تبدیل شود. این کودکان در شرایطی کار می کنند که هیچ نظارتی بر آن نیست. آنها باید به تونل‌های تاریک بروند و بارهایی را بکشند که از وزن خودشان سنگین تر است.

محیط خطرناک بدین مفهوم است که آنها در معرض بیماری و مصدمیت ناشی از مواد منفجره و مواد شیمیایی سمی قرار می گیرند. کارگران خردسال در این معادن کوچک درآمد بخور و نمیری دارند.

نورمن جیننگز، کارشناس معدن سازمان بین المللی کار می گوید که اگرچه استانداردهای این صنعت بهبود یافته است، اما مصرف کنندگان، دولت‌ها و کارفرمایان نباید از این وضعیت احساس رضایت کنند.

وی می گوید: “ما می خواهیم مردم آگاه باشند که بخش قابل ملاحظه‌ای از صنعت معدن از معادن رسمی و ضابطه مند تشکیل نشده است. شمار زیادی از مردم در معادن کوچک کار می کنند، هر چند سودآوری این نوع معادن کمتر است”.

با این حال، تعداد زیادی از شرکتهای معدنی بزرگ به محدود کردن استخدام کارگران خردسال در بسیاری از مناطق کمک کرده اند.

اما برخی شرکتهای بخصوص در بخش معادن طلا و سنگهای گران بها مخفیانه از کودکان بیگاری می کشند.

آقای جیننگز می گوید: “شرکتهای واقعا مایلند به مردم بگویند که کودکان در برش یا جلا دادن سنگها دخیل نیستند، اما اگر یک قدم به عقب تر برویم، می بینیم این سنگها را کودکان از دل خاک بیرون می کشند”.

از سوی دیگر طلا به مقادیر اندک استخراج می شود و واسطه‌ها آن را مفت می خرنند. در نتیجه سود ناچیزی نصیب خود معدنچیان می شود. خریدار سپس طلا را به شرکتهای بزرگ می فروشند یا به خارج از کشور قاچاق می کنند.

آقای جیننگز می افزاید به هیچ وجه نمی توان فهمید که آیا یک حلقه نامزدی یا دستبند طلا در جواهر فروشی به کمک کار کودکان درست شده است یا خیر.

سازمان بین المللی کار از دیرباز از دولتها، کارفرمایان، اهداکنندگان و اتحادیه های کارگری و نیز اجتماعات محلی و سایر سازمانها خواسته است کودکان را که برخی از آنها فقط پنج سال سن دارند، برای کار در معدن استخدام نکنند. بهبود شرایط کار، ارایه پول برای خرید ماشین آلات و نظارت بر قوانین بهداشتی و ایمنی می توان نیاز به کار کودکان را از بین ببرد.

آقای جنینگز می افزاید: "صنایع بزرگ همچنین به شیوه های دیگر از جمله ساخت مدرسه، بیمارستان و ارایه زیرساخت کمک می کنند تا کودکان به کار گرفته نشوند".

بسیاری از دولتها نیز پادرمیانی کرده اند. جمعه گذشته ۱۴ کشور شامل برزیل، کلمبیا، غنا، توگو، پاکستان و سنگال پیمانی امضا کردند که به حذف کار کودکان در معادن و کارگاه های سنگبری کوچک متعهد شوند. اما سازمان بین المللی کار همچنین هشدار می دهد که کارگران خردسال را صرفا نمی توان از معادله حذف کرد: خانواده ها باید پولی را که فرزندانشان می آورند، از راهی تامین کنند، و بنابراین کمک مستمر لازم است.